

Arrest

**nr. 183 923 van 16 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 februari 2015 en heeft zich op 4 maart 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 maart 2016.

1.3. Op 8 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 9 april 1974 in het dorp al Mashaoudi, provincie Asyut. Zes maanden na uw geboorte verhuisde u met uw gezin naar de stad Khanater al Kheireya, provincie Qalyubia. U bent Koptisch christen. U voltooide de middelbare school en heeft nadien allerhande jobs uitgeoefend. U maakte schoenen, werkte zowel in de bouwsector als in een apotheek maar assisteerde ook een dokter als verpleger. In 2000 bent u wettelijk gehuwd met mevrouw N.(...). Samen hebben jullie twee kinderen: een zoon B.(...) en een dochter I.(...). Momenteel verblijven zij bij uw schoonvader in het dorp al Shahin, provincie al Monofia.

In 2000 beschuldigde een islamitische advocaat u van illegale verbouwwerken aan uw huis. Na een gerechtelijke procedure die enkele jaren in beslag nam, heeft u weten aantonen dat u niet in het bezit bent van een huis en werd u van deze beschuldiging vrijgesproken. Mede ingegeven door deze onrechtvaardige klacht nam u sinds uw 20e deel aan allerhande demonstraties tegen het regime in Egypte. De laatste keer dat u demonstreerde, was tijdens de demonstraties zowel voor het Maspiretevisiegebouw als op het Tahrirplein. Op de terugweg naar huis werd u telkens samen met anderen geslagen. Er zou meermaals gepoogd zijn het huis van uw ouders in brand te steken. U linkt deze pogingen tot brandstichting aan de deelname van uzelf en van uw broer A.(...)(CG 13/14952) aan de demonstraties.

Sinds 2010 baatte u vlakbij uw huis een winkel uit met schoonmaakproducten. In 2012 of 2013 bent u daarmee gestopt omwille van volgende problemen.

Geregeld kwamen er in uw winkel personen langs die u uitscholden en agressief reageerden. Geregeld vonden er vechtpartijen plaats. Ook begin 2012 kwam er iemand vragen om geld te wisselen in de winkel. Toen u zei dat u geen wisselgeld had, reageerde hij agressief en begon hij u plots te slaan. Nadien herhaalde het incident zich met iemand anders. Mensen uit de buurt stonden u bij en bedaarden het conflict. Toen u de omstaanders vertelde dat u één van beide radicale personen herkende, vertelden zij u dat hij eerder al eens een probleem veroorzaakte voor uw broer A.(...).

Daarnaast raakte u op een gegeven moment betrokken bij een vechtpartij die buiten in de buurt van uw winkel plaatsvond. Een woordenwisseling met onbekende personen escaleerde, u raakte gewond aan het hoofd en zag uiteindelijk dat uw winkel in brand werd gestoken. Alvorens weg te vluchten, sloot u uw winkel. Naderhand vluchtte u samen met uw gezin naar uw schoonfamilie in het dorp al Shahin, provincie al Monofia. Af en toe keerde u met de motor naar de stad Khanater al Kheireya terug om boodschappen te doen. Via vrienden en kennissen kreeg u in die periode te horen dat enkele bebaarde mannen die naast uw winkel stonden, over u aan het praten waren. Ook is de politie nog verschillende keren in de straat naar u komen informeren.

De werkelijke reden voor al deze problemen uit 2012 of 2013 kent u niet maar u vermoedt dat het een combinatie is van de aanwezigheid van radicale moslims in de buurt, uw deelname aan demonstraties tegen het regime en bovenal de problemen die uw broer A.(...) in Egypte kende. Voor u onbekende personen hadden hem aangeklaagd vrouwen te hebben bekeerd tot het christendom. Uw broer A.(...) verliet het land in juli 2013 en werd nadien veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Bijkomend oppert u de mogelijkheid dat ook de islamitische advocaat die u in 2000 voor de rechter sleepte, iets te maken heeft met uw persoonlijke problemen in Egypte.

In januari of februari 2015 heeft u Egypte alleen per vliegtuig verlaten in het bezit van een Frans visum. Vanuit Frankrijk reisde u met de trein door naar België waar u op 25 februari 2015 bent aangekomen. Op 4 maart 2015 vroeg u vervolgens alhier asiel aan. In België verblijven tevens uw broer W.(...), M.(...) (CG 07/13801) en uw broer A.(...)(CG 13/14952). Beiden dienden hier een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw broer A.(...), een kopie van het huurcontract van uw winkel, een attest van het parket betreffende uw vrijspraak van illegale bouwwerken aan een bepaald huis (1997), een attest van de gemeenteraad waarin wordt bevestigd dat dit bepaalde huis niet uw eigendom was (2002), foto's van tijdens demonstraties en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst laten uw uiterst vage en onduidelijke verklaringen op de zetel van het CGVS aangaande uw persoonlijke problemen in Egypte weinig ruimte geloof te hechten aan de door u opgeworpen vrees voor vervolging in Egypte. Frappant hierbij is bovendien de laconieke en bovenal sarcastische houding die u aanneemt telkens u om meer concrete details over uw persoonlijke problemen wordt verzocht.

Nadat u driemaal gevraagd werd om de persoonlijke problemen uiteen te zetten naar aanleiding van dewelke u Egypte verlaten heeft, stelt u aanvankelijk dat u problemen kende in uw winkel met mensen die u kwamen uitschelden, uitdagen en aanvielen. Zo ook in de eerste maanden van 2012 toen uw winkel werd aangevallen. De oorzaak voor deze laatste aanval ligt volgens u in de problemen van uw broer A.(...) (CG 13/14952). Al sluit u echter niet uit dat het een daad was van willekeurige, radicale moslims of van een persoonlijke vervolging door het regime.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de Commissaris-Generaal inzake de asielaanvraag uw broer A.(...) na een grondig onderzoek heeft geoordeeld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in Egypte beweert te hebben gekend. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-Generaal tot deze bevinding kwam, staan duidelijk en voldoende weergegeven in de beslissing die werd genomen in hoofde van uw broer.

Daarnaast kunnen nog een aantal bedenkingen worden gemaakt. Gevraagd om alle problemen die u heeft gekend omwille van uw broer A.(...) eens op een rij te zetten, werpt u op dat "zij" uw winkel in brand hebben gestoken. U benadrukt dat zowel u als uw familie dood hadden kunnen zijn en vraagt zich af of dat niet genoeg problemen zijn. U weet niet wanneer de brandstichting in uw winkel precies plaatsvond noch kan u de brandstichting situeren ten opzichte van de eerder vermelde vechtpartij in uw winkel begin 2012. U stelt zichzelf de vraag wat echt belangrijk is, uw problemen of de data. U uitgelegd dat enige tijdsaanduiding toch belangrijk is, vergoelijkt u het heel moeilijk te hebben om erover te praten en geen echt duidelijk antwoord te kunnen geven. Doorgevraagd om eens gedetailleerd te vertellen over de dag van de vechtpartij verwijst u naar twee personen die elk afzonderlijk heibel kwamen schoppen in uw winkel. Nagevraagd of er verder nog iets anders gezegd of gedaan werd dat van belang is, vraagt u zich af of het misschien niet erg genoeg is, of u eerst moest sterven en dan een asielaanvraag komen indienen. U stelt één van beiden te hebben herkend omdat die betrokken was bij de problemen van uw broer A.(...). Gevraagd van waar u hem kende, antwoordt u aanvankelijk sarcastisch dat hij bij u thuis thee was komen drinken, vooraleer aan te geven dat het de omstaanders waren die u daarop hadden gewezen (CGVS, pp.17-19).

Gepolst naar wat er verder gebeurde tot aan uw vertrek uit Egypte, verwijst u opnieuw naar de brandstichting van uw winkel. U verklaart letterlijk dat de vechtpartij ontstond, dat één persoon stal en de andere de winkel in brand heeft gestoken. Opnieuw gevraagd om de brandstichting te situeren ten opzichte van de vechtpartijen waarin u begin 2012 betrokken raakte, ontwijkt u de vraag tweemaal door te verwijzen naar een eerdere vechtpartij waarin twee mensen elkaar voor uw winkel beschooten. Of u daarmee gevisieerd werd, is u overigens niet duidelijk. Uiteindelijk geeft u toe niet te weten wanneer uw winkel in brand werd gestoken (CGVS, pp.19-20). Zouden uw afgelegde verklaringen gebaseerd zijn op waargebeurde feiten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u in staat zou zijn de brandstichting in uw winkel toch enigszins in de tijd te situeren.

Geinformeerd naar wat er precies gebeurde op de dag dat uw winkel in brand gestoken werd, antwoordt u ontzet dat u dat al twee of drie keer heeft verteld. Voorgespiegeld dat u louter zei dat uw winkel in brand werd gestoken maar geenszins wat er gebeurde of hoe u dat vernam, voegt u louter toe dat u buitenstond en zag dat de winkel in brand werd gestoken. Daarop meldt u aan uw advocaat dat u denkt toch reeds duidelijk te hebben gemaakt dat u in gevaar bent. U de vraag naar de gebeurtenissen op de dag van de brandstichting nogmaals voorgelegd, beweert u met verschillende mensen in een vechtpartij te zijn beland, een hoofdwonde te hebben opgelopen en niet uitgebreid te kunnen vertellen omdat u het niet weet. Om uitleg gevraagd waarom u buiten stond en wat u precies gezien heeft, antwoordt u opnieuw ironisch dat u aan het voetballen was en zag dat uw winkel in brand werd gestoken. Zelfs nadat uw advocaat u wees op het belang klare en duidelijke verklaringen af te leggen, reageert u laconiek dat u reeds verschillende antwoorden heeft gegeven op dezelfde vraag. U nogmaals de kans gegeven uit te weiden over de dag van de brandstichting in uw winkel, komt u uiteindelijk niet verder dan te stellen dat

u buiten aan het vechten was, zich niet goed kon concentreren op wat er gebeurde maar zag dat uw winkel in brand stond. Uit angst voor uw familie sloot u de winkel en vluchtte u naar eigen zeggen weg. Hoe u in die vechtpartij beland was, weet u aanvankelijk niet. Voorgespiegeld dat u daar toch iets meer over moet kunnen vertellen, bent u van mening dat u genoeg gezegd heeft, dat het duidelijk is dat u een groot probleem had en Egypte moest verlaten. U andermaal gewezen op het belang om uitgebreider over uw problemen te vertellen, houdt u vol antwoorden te hebben gegeven en vraagt u zich af of het niet duidelijk genoeg is (CGVS, pp.16-21). Niet alleen laat u hierdoor niet toe een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, uw gebrek aan medewerking, zonder enig te rechtvaardigen motief, ondermijnt ook volledig de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u verklaarde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien u meermaals om verduidelijking moest worden gevraagd en/ of u meermaals dezelfde vragen bij herhaling moest worden voorgelegd en uiteindelijk nog niet in staat bleek een duidelijk en omstandig relaas weer te geven, lijkt het er dan ook sterk op dat u niet spontaan weet te vertellen over uw persoonlijke problemen in Egypte en dat u uw verklaringen aanpast naar gelang de vragen die worden gesteld. Zouden uw afgelegde verklaringen op de waarheid berusten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u uit zichzelf meer gedetailleerde en coherente verklaringen zou afleggen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij bij de aanvang van zijn asielprocedure een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt. Ook heeft hij de plicht om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Dat u heel veel vergeten bent (CGVS, p.4), u zich niet goed voelt (CGVS, p.20), een lage bloeddruk heeft (CGVS, p.24) en psychische problemen kende na uw aankomst in België (CGVS, p.26), biedt hoegenaamd geen rechtvaardiging voor uw onvermogen uw relaas op omstandige manier uit de doeken te doen. Uw argumenten betreffen immers blote beweringen die u op geen enkele manier kan staven aan de hand van enig medisch bewijsstuk dan wel een ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Bovenstaande twijfels bij uw asielrelaas worden verder geschraagd door de incoherente verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd.

Niet alleen uw verklaringen over het tijds kader en over het verloop van de gebeurtenissen wijken af, maar ook uw opeenvolgende verklaringen betreffende de redenen van uw problemen in Egypte stroken niet. Enerzijds verwijst u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter naar één incident. Zo stelt u dat op een dag, in het midden van 2013, drie personen uw winkel betraden, u beledigden en bedreigden. Zij vertelden u dat – omdat uw broer gevlucht was – u nu diegene was met wie zij een probleem hadden. Daarop probeerden zij uw winkel in brand te steken. Uw buurmannen hielpen u, u sloot de winkel en bent meteen naar een andere regio verhuisd (vragenlijst CGVS, p.3). Anderzijds spreekt u tijdens het gehoor bij het CGVS duidelijk over verschillende gebeurtenissen. Volgens u kwamen begin 2012 twee – en niet drie - personen op verschillende tijdstippen bij u in de winkel langs. Zij beledigden u en er ontstond telkens een vechtpartij. Op een niet nader gedefinieerd moment raakte u na een verhitte discussie betrokken bij een vechtpartij buiten in de buurt uw winkel en nadien zag u dat uw winkel in brand werd gestoken. U weet deze feiten evenwel niet te situeren in de tijd. U weet zelfs niet aan te geven of dit op dezelfde dag gebeurde, dan wel hoeveel tijd er ongeveer tussen beide incidenten verstreek (CGVS, pp.16-20). Dat u zich het tijdstip en de aard van uw persoonlijke problemen in Egypte niet beter zou herinneren, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Waar u bij de DVZ overigens een directe link poneert tussen uw asielrelaas en de problemen van uw broer A.(...)(vragenlijst CGVS, p.3), suggereert u op de zetel van het CGVS plots nog verschillende andere oorzaken voor uw problemen, gaande van het radicalisme in Egypte, uw deelname aan demonstraties tegen het regime tot een wraakactie van de advocaat die u in 2000 gerechtelijk vervolgde (CGVS, p.17, p.21 & p.25). U geconfronteerd met deze anomalieën, verduidelijkt u dat u tijdens het gehoor op het CGVS heel zenuwachtig was maar daarnaast soms ook heel kwaad was. U geeft aan dat u het gevoel had te moeten weggaan. U legt uit dat de vragen moeilijk waren, dat het voor u niet uitmaakt of het 1, 2 of 3 personen waren en of het in 2012 of 2013 gebeurde. U voegt toe dat u zich de ene keer iets herinnert en de andere keer niet, dat uw verhaal dus op verschillende manieren kan verteld worden omdat u het gewoon vertelt zoals u het op dat moment ziet. Volgens u is het dan ook vooral belangrijk te onthouden dat u wel degelijk een écht probleem heeft in Egypte (CGVS, p.27). Van een asielzoeker kan echter worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag,

de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een geloofwaardige manier zou kunnen weergeven. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Het hoeft dan ook geen betoog dat uw verschoningen allerminst kunnen overtuigen.

Voorts stroken ook uw opeenvolgende verklaringen over uw paspoort en de door u afgelegde reisroute totaal niet. Tegenover de DVZ verklaart u nooit een paspoort te hebben gehad en nooit een visum te hebben aangevraagd. U reisde in februari 2015 naar eigen zeggen illegaal vanuit Egypte met de boot naar een onbekende haven in Italië. Daarna doorkruiste u met de trein een aantal u onbekende landen en reisde u zo verder naar België. Uit een consultatie van de Europese visadatabank door de DVZ blijkt evenwel dat u wél over een geldig visum beschikte dat op 4 januari 2015 werd afgeleverd in de Franse diplomatieke post te Caïro. U met deze informatie geconfronteerd, houdt u vast aan uw verklaringen (verklaringen DVZ, vraag 24 op p.9, vraag 30 en 31 op p.11 & vraag 40 op p.13). Hieruit dient te worden afgeleid dat u de Belgische autoriteiten bewust tracht te misleiden en komt uw algehele geloofwaardigheid opnieuw ernstig in het gedrang. Op de zetel van het CGVS geeft u nadien echter spontaan toe dat u wél over een paspoort beschikt. Het ligt thuis bij uw broer A.(...) in België. Eveneens erkent u wel degelijk in het bezit van een Frans visum met het vliegtuig vanuit Egypte naar Frankrijk te zijn gevlogen alvorens met de trein naar België door te reizen (CGVS, pp.6-7 & pp.10-11). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, afgelegd op DVZ, geeft u toe op de DVZ te hebben ontkend dat u een paspoort heeft en in het bezit was van een visum omdat u niet naar Egypte wilde terugkeren. U in deze gewezen op het belang om de waarheid te spreken, werpt u op dat u heel bang en gestresseerd was, psychische problemen kende en niet wist wat u moest vertellen (CGVS, p.26). Dit is niet aannemelijk. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ten allen tijde de waarheid vertelt, ook over zijn reisweg, en alle documenten waarover hij beschikt, voorlegt. Dat u aanvankelijk leugenachtige verklaringen aflegde voor de DVZ en tevens de informatie waarover de DVZ inzake uw visumaanvraag beschikt, betwiste, doet in niet geringe mate bijkomend afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u uw paspoort thuis bij uw broer A.(...) in België heeft laten liggen in plaats van het mee te brengen naar het gehoor op het CGVS, brengt de oprechtheid van uw asielaanvraag bovendien verder in het gedrang. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, nochtans een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat u uw paspoort niet uit eigen beweging aan de asielinstanties overmaakt, ondergraaft u uw algehele geloofwaardigheid. U gevraagd hoe het komt dat u uw paspoort niet meenam voor het gehoor op het CGVS, beweert u dat u niet wist dat dat nodig was. Voorgelegd dat het nochtans duidelijk gecommuniceerd wordt dat u alle identiteitsdocumenten en documenten in verband met uw problemen dient mee te brengen, vergoelijkt u dat u geen Nederlands kan lezen (CGVS, pp.6-7). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg allerminst kan overtuigen. Niet alleen kreeg u hierover bij de DVZ een voorafgaand advies en werd u hierin bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is (vragenlijst CGVS, pp.2-3). Ook heeft u tijdens de asielprocedure een advocaat ingeschakeld waarop u steeds een beroep zou kunnen doen. Desondanks kreeg u nogmaals de kans om een kopie van uw volledige paspoort over te maken. U ging akkoord en gaf hieraan gevolg bij aanvulling van 9 maart 2016. Hoewel u expliciet gevraagd werd naar een kopie van alle pagina's uit uw paspoort, zelfs als zouden het lege pagina's zijn, legde u louter een kopie van de eerste pagina van uw paspoort voor (CGVS, pp.6-7 & p.15). Dat u uw paspoort opzettelijk achterhoudt en uiteindelijk, na uitdrukkelijk naar uw volledige paspoort te hebben gevraagd, louter de eerste pagina van uw paspoort overmaakt, wekt de indruk dat u bepaalde informatie in uw paspoort wenst achter te houden en ondergraaft weerom verder uw geloofwaardigheid.

Tenslotte ondermijnt het door u gestelde gedrag in Egypte andermaal in ernstige mate de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Pas 2,5 jaar na de brandstichting op uw winkel heeft u uw land verlaten (CGVS p.8). U gevraagd waarom u na het incident nog 2,5 jaar in Egypte bent gebleven, vergoelijkt u dat u nog aan het nadenken was over een manier om Egypte te verlaten, dat u via vrienden nog aanwijzingen verzamelde of u nog gezocht werd en dat het lang duurde om de papieren/het visum te regelen. Uw verschoningen kunnen uw langdurig verblijf in Egypte sinds de aanvang van uw problemen begin 2012 niet verantwoorden. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft, kan immers verwacht worden dat hij zo snel als mogelijk het land ontvlucht en beroep doet op internationale bescherming. Dat

u zo lang wachtte vooraleer het land te verlaten, valt dan ook niet te rijmen met uw voorgehouden vrees. Meer nog, klaarblijkelijk keerde u tijdens uw verblijf bij uw schoonfamilie nog regelmatig naar de stad Khanater al Kheireya terug (CGVS, p.10), hetgeen de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging verder aantast. Dat u immers de inspanning levert om gedurende 2,5 jaar onder te duiken bij uw schoonfamilie om uw persoonlijke belagers in de stad Khanater al Kheireya te ontvluchten (CGVS, pp.8-9), strookt totaal niet met uw besluit om nadien opnieuw af en toe naar de stad Khanater al Kheireya terug te keren en dit om boodschappen te doen (CGVS, p.10). U stelt weliswaar dat u met de motor tussen de groene velden reed zodat de mensen u niet konden zien en dat u zich steeds gesluierd verplaatste zodat zij u niet konden herkennen (CGVS, pp.9-10), maar dit doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Dat u het veilig achtte om terug te keren naar de stad Khanater al Kheireya laat veeleer uitschijnen dat er van het beweerde ernstige conflict met extremistische moslims geen sprake is. Van iemand die aanhaalt zijn stad te hebben verlaten uit vrees te worden gedood, kan zulk risicovol gedrag allerminst worden verwacht.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om, op basis van uw persoonlijke problemen in 2012 of 2013, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Daarnaast maakt u zowel bij de DVZ als tijdens het CGVS meermaals melding van de intimidatie, discriminatie en geweldpleging tegen de christelijke minderheid in Egypte waartoe zowel u, uw echtgenote als uw familie behoort (vragenlijst CGVS, p3; CGVS, p.5, pp.13-14, pp.16-17, p.19, p.25 & pp.27-28). Zo worden "jullie", naar u beweert, bij elke demonstratie uitgescholden, geslagen en met stenen begooid (CGVS, p.17).

Met betrekking tot uw verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte, moet worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie, zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de

koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Behalve uw vluchtrelaas, waaraan zoals hierboven gesteld geen geloof kan worden gehecht, maakt u tijdens uw asielprocedure gewag van een klacht die in 2000 omwille van illegale bouwwerken jegens u werd ingediend door een islamitische advocaat. Zowel bij de DVZ als tegenover het CGVS alludeert u op het feit dat de ware reden achter deze klacht uw christelijke geloof was (vragenlijst CGVS, p.2 & CGVS, p.7 & p.25). Om te beginnen is het bevreemdend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf reeds in 1995 – u weet niet meer welke maand - voor deze feiten te zijn veroordeeld, aldus vijf jaar voor de betrokken klacht zou zijn ingediend. Anders dan wat u bij het CGVS beweerde, namelijk dat de aanklager een islamitische advocaat was, stelde u daarentegen bij de DVZ dat het een burgerlijk ingenieur betrof. Wat er ook van zij, u werd niet alleen bij vonnis door de rechtbank in al Khanater al Kheireya vrijgesproken, u stelde ook zelf uitdrukkelijk dat deze problemen helemaal niet in verband staan met uw huidige asielaanvraag (CGVS, p.7). Ook ontbreekt elke indicatie dat hieruit voor u nog persoonlijke problemen voortvloeiden. U haalt wel aan dat u voor 2012 in uw winkel door radicale moslims werd uitgescholden en belaagd en dat er soms vechtpartijen plaatsvonden (CGVS, pp.16-17). Deze blote beweringen kunnen, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer u deze feiten ook niet zelf aangeeft als aanleiding voor uw vertrek uit uw land (vragenlijst CGVS, p.3 & CGVS, pp.16-26).

Wat de door u voorgelegde documenten betreft, met name uw originele identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw broer A.(...), een kopie van het huurcontract van uw winkel, een attest van het parket betreffende uw vrij spraak van illegale bouwwerken aan een bepaald huis (1997), een attest van de gemeenteraad waarin wordt bevestigd dat dit bepaalde huis niet uw eigendom was (2002), foto's van tijdens demonstraties en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, dient te worden vastgesteld dat deze louter betrekking hebben op uw identiteit, uw familie, uw werk, een rechtszaak uit 1997 en uw deelname aan een of meerdere demonstraties, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sinai waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt.

Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt in hoofde van uw broers W.(..), M.(...) (CG 07/13801) en A.(...) (CG 13/14952), door de Commissaris-Generaal eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven.

Verzoeker benadrukt dat hij uit Egypte is weggevlucht wegens de problemen die hijzelf en zijn broer A. hebben gekend omwille van hun religieuze overtuiging als Koptisch christen.

Vervolgens citeert verzoeker uit verschillende rapporten en artikelen waaruit moet blijken dat niet alleen hijzelf maar Kopten in het algemeen in Egypte worden vervolgd en gediscrimineerd.

Ook meent verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt verzoeker dat hij duidelijk heeft aangetoond dat hij individueel en persoonlijk vervolgd wordt omwille van zijn religieuze overtuiging. Hij werpt op dat "hij verschillende keren het doelwit is geweest van vervolgingen, namelijk bij zijn onwettige vasthoudingen in 2001 en 2007, bij de aanval door twee extremistische moslims in 2011 en bij de afbranding van het ouderlijk huis in 2013. Hoewel al deze gebeurtenissen hem aangespoord hebben om Egypte te verlaten was de klacht die in 2013 tegen hem werd ingediend wegens de beweerdte bekering van verschillende vrouwen doorslaggevend", aldus verzoeker, die besluit dat het Commissariaat-generaal aldus ten onrechte beweert dat hij niet persoonlijk werd vervolgd omwille van zijn religieuze

overtuiging. Verzoeker voegt hieraan toe dat de verschillende door hem aangehaalde artikelen en rapporten aantonen dat de vervolging van Kopten een dagdagelijks fenomeen is in Egypte en dat de autoriteiten geen adequaat antwoord/oplossing kunnen/willen geven aangaande dit fenomeen. Dit werd nog bevestigd door de aanslag van 11 december 2016 op de Sint-Marc kathedraal in Caïro, waar de Kopten het specifiek doelwit waren en minstens 25 personen omkwamen, en ook het Commissariaat-generaal geeft dit volgens verzoeker toe waar in de bestreden beslissing wordt gesteld "De overheid biedt hierop geen gepast antwoord". Betreffende het antwoord van de Al Sissi regering op de vervolging van Kopten in Egypte verwijst verzoeker tevens naar stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift (BROOKINGS, "What Egypt under Sissi is really like for Coptic Christians" dd. 20 juni 2016). Hij laakt ook dat het Commissariaat-generaal zich baseert op een COI Focus van maart 2015 om hem de toekenning van de subsidiaire bescherming te weigeren, terwijl de situatie van de Kopten in Egypte sindsdien verslechterd is, zoals verschillende artikels van 2016 aantonen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een aantal artikels betreffende de aanslag van 11 december 2016 op de Koptische kathedraal Sint-Mark in Caïro, het artikel "*Les coptes égyptiens, pris pour cibles par les islamistes*" van Le figaro van 19 augustus 2013, het artikel "*Egypt's Military Regime Grows More Brutal Every Day: Copts Likely To Find Persecution, Not Protection, Ahead*" van 19 april 2016, het artikel "*Why The Middle East's Largest Christian Community Is Fleeing Egypt*" van 2 maart 2016, het artikel "*What Egypt under Sissi is really like for Coptic Christians*" van 20 juni 2016, het document "*Qui sont les coptes? Et pourquoi 21 d'entre eux ont-ils été lâchement égorgés ?*" van Aleteia van 22 februari 2015 en het artikel "*Égypte : 12 agressions en 7 semaines contre les coptes*" van Portes Ouvertes van 27 juli 2016.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook de aangevoerde schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking genomen.

Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, waarbij bovendien aanduiding ontbreekt op welk beginsel – naast het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel – hij doelt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker uiterst vage en onduidelijke verklaringen aflegde over de persoonlijke problemen in Egypte die geenszins volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, daar (1) er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die verzoeker zou hebben ondervonden omwille van de problemen die zijn broer A. heeft gekend, nu de commissaris-generaal inzake de asielaanvraag van zijn broer A. na grondig onderzoek geoordeeld heeft dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij in Egypte beweert te kennen, (2) verzoeker evenmin overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de brandstichting die in zijn winkel plaatsvond, aangezien hij deze feiten noch in de tijd kan situeren, noch kan uitweiden over de gebeurtenissen van die dag, (3) een laconieke en bovenal sarcastische houding opviel bij de verzoeker telkens om meer concrete details van zijn persoonlijke problemen werd verzocht, (4) hij bovendien incoherente verklaringen aflegde, onder andere aangaande het tijds kader en verloop van zijn problemen, de oorza(a)k(en) van deze problemen en zijn afgelegde reisweg en de daarvoor gebruikte reisdocumenten, (5) hij nagelaten heeft een volledige kopie van zijn paspoort over te maken aan het CGVS en (6) verzoekers gestelde gedrag voorafgaand aan zijn vertrek uit Egypte in ernstige mate de geloofwaardigheid en de ernst van de voorgehouden vrees voor

vervolging ondermijnt, nu hij pas 2,5 jaar na de brandstichting zijn land heeft verlaten en nog regelmatig naar de stad Khanater al Kheireya terugkeerde in die tijd, (ii) een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaan, (iv) hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (v) de door hem aangehaalde elementen – een klacht uit 2000 tegen hem neergelegd omwille van illegale bouwwerken door een islamitische advocaat, die louter ingegeven zou zijn door zijn christelijke geloof en de problemen in 2012 waarbij hij uitgescholden en belaagd werd door radicale moslims in zijn winkel en soms vechtpartijen ontstonden – niet kunnen beschouwd worden als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (vi) de overige door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 november 2016 (CG nr. 1511686), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronounced vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen vooreerst op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers individuele relaas, zodat in zijn hoofdte geenszins besloten kan worden tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt correct vastgesteld dat, voor zover verzoeker aanvoert dat zijn problemen in Egypte toe te schrijven zijn aan de problemen van zijn broer A., kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekers broer A. na grondig onderzoek werd afgewezen daar er: “(...) *geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in Egypte beweert te hebben gekend.*” Een beslissing die overigens door de Raad in zijn arrest nr. 182 589 van 21 februari 2017 werd bevestigd.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in diens oordeel dat verzoeker maar weinig concrete en overtuigende informatie weet te verschaffen met betrekking tot de pogingen tot brandstichting van de woning van zijn ouders en de problemen in verzoekers winkel waarbij mensen hem kwamen uitschelden, uitdagen en aanvallen. Zo ook wat betreft de brandstichting die in zijn winkel plaatsvond, nu verzoeker deze problemen niet kan situeren in de tijd, noch duidelijk kan omschrijven wat er precies gebeurd is op die dag. De commissaris-generaal kan derhalve gevolgd worden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Gezien u meermaals om verduidelijking moest worden gevraagd en/ of u meermaals dezelfde vragen bij herhaling moest worden voorgelegd en uiteindelijk nog niet in staat bleek een duidelijk en omstandig relaas weer te geven, lijkt het er dan ook sterk op dat u niet spontaan weet te vertellen over uw persoonlijke problemen in Egypte en dat u uw verklaringen aanpast naar gelang de vragen die worden gesteld. Zouden uw afgelegde verklaringen op de waarheid berusten, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u uit zichzelf meer gedetailleerde en coherente verklaringen zou afleggen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij bij de aanvang van zijn asielprocedure een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt. Ook heeft hij de plicht om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Dat u heel veel vergeten bent (CGVS, p.4), u zich niet goed voelt (CGVS, p.20), een lage bloeddruk heeft (CGVS, p.24) en psychische problemen kende na uw aankomst in België (CGVS, p.26), biedt hoegenaamd geen rechtvaardiging voor uw onvermogen uw relaas op omstandige manier uit de doeken te doen. Uw argumenten betreffen immers blote beweringen die u op geen enkele manier kan staven aan de hand van enig medisch bewijsstuk dan wel een ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.”* Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, maar herhaalt slechts zijn persoonlijk asielaanvraag. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat de twijfels met betrekking tot de asielaanvraag verder worden versterkt door verzoekers incoherente verklaringen in de loop van zijn asielprocedure, onder andere met betrekking tot het tijdsverloop en de oorza(a)k(en) van de problemen, zijn reisweg en de daarvoor gebruikte reisdocumenten: *“ Niet alleen uw verklaringen over het tijds kader en over het verloop van de gebeurtenissen wijken af, maar ook uw opeenvolgende verklaringen betreffende de redenen van uw problemen in Egypte stroken niet. Enerzijds verwijst u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter naar één incident. Zo stelt u dat op een dag, in het midden van 2013, drie personen uw winkel betraden, u beledigden en bedreigden. Zij vertelden u dat – omdat uw broer gevlucht was – u nu diegene was met wie zij een probleem hadden. Daarop probeerden zij uw winkel in brand te steken. Uw buurmannen hielpen u, u sloot de winkel en bent meteen naar een andere regio verhuisd (vragenlijst CGVS, p.3). Anderzijds spreekt u tijdens het gehoor bij het CGVS duidelijk over verschillende gebeurtenissen. Volgens u kwamen begin 2012 twee – en niet drie - personen op verschillende tijdstippen bij u in de winkel langs. Zij beledigden u en er ontstond telkens een vechtpartij. Op een niet nader gedefinieerd moment raakte u na een verhitte discussie betrokken bij een vechtpartij buiten in de buurt uw winkel en nadien zag u dat uw winkel in brand werd gestoken. U weet deze feiten evenwel niet te situeren in de tijd. U weet zelfs niet aan te geven of dit op dezelfde dag gebeurde, dan wel hoeveel tijd er ongeveer tussen beide incidenten verstreek (CGVS, pp.16-20). Dat u zich het tijdstip en de aard van uw persoonlijke problemen in Egypte niet beter zou herinneren, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Waar u bij de DVZ overigens een directe link poneert tussen uw asielaanvraag en de problemen van uw broer A.(...) (vragenlijst CGVS, p.3), suggereert u op de zetel van het CGVS plots nog verschillende andere oorzaken voor uw problemen, gaande van het radicalisme in Egypte, uw deelname aan demonstraties tegen het regime tot een wraakactie van de advocaat die u in 2000 gerechtelijk vervolgde (CGVS, p.17, p.21 & p.25). U geconfronteerd met deze anomalieën, verduidelijkt u dat u tijdens het gehoor op het CGVS heel zenuwachtig was maar daarnaast soms ook heel kwaad was. U geeft aan dat u het gevoel had te moeten weggaan. U legt uit dat de vragen moeilijk waren, dat het voor u niet uitmaakt of het 1, 2 of 3 personen waren en of het in 2012 of 2013 gebeurde. U voegt toe dat u zich de ene keer iets herinnert en de andere keer niet, dat uw verhaal dus op verschillende manieren kan verteld worden omdat u het gewoon vertelt zoals u het op dat moment ziet. Volgens u is het dan ook vooral belangrijk te onthouden dat u wel degelijk een écht probleem heeft in Egypte (CGVS, p.27). Van een asielzoeker kan echter worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht uit zijn land van*

herkomst op een geloofwaardige manier zou kunnen weergeven. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Het hoeft dan ook geen betoog dat uw verschoningen allerminst kunnen overtuigen.

Voorts stroken ook uw opeenvolgende verklaringen over uw paspoort en de door u afgelegde reisroute totaal niet. Tegenover de DVZ verklaart u nooit een paspoort te hebben gehad en nooit een visum te hebben aangevraagd. U reisde in februari 2015 naar eigen zeggen illegaal vanuit Egypte met de boot naar een onbekende haven in Italië. Daarna doorkruiste u met de trein een aantal u onbekende landen en reisde u zo verder naar België. Uit een consultatie van de Europese visadatabank door de DVZ blijkt evenwel dat u wél over een geldig visum beschikte dat op 4 januari 2015 werd afgeleverd in de Franse diplomatieke post te Caïro. U met deze informatie geconfronteerd, houdt u vast aan uw verklaringen (verklaringen DVZ, vraag 24 op p.9, vraag 30 en 31 op p.11 & vraag 40 op p.13). Hieruit dient te worden afgeleid dat u de Belgische autoriteiten bewust tracht te misleiden en komt uw algehele geloofwaardigheid opnieuw ernstig in het gedrang. Op de zetel van het CGVS geeft u nadien echter spontaan toe dat u wél over een paspoort beschikt. Het ligt thuis bij uw broer A.(...) in België. Eveneens erkent u wel degelijk in het bezit van een Frans visum met het vliegtuig vanuit Egypte naar Frankrijk te zijn gevlogen alvorens met de trein naar België door te reizen (CGVS, pp.6-7 & pp.10-11). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, afgelegd op DVZ, geeft u toe op de DVZ te hebben ontkend dat u een paspoort heeft en in het bezit was van een visum omdat u niet naar Egypte wilde terugkeren. U in deze gewezen op het belang om de waarheid te spreken, werpt u op dat u heel bang en gestresseerd was, psychische problemen kende en niet wist wat u moest vertellen (CGVS, p.26). Dit is niet aannemelijk. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij ten allen tijde de waarheid vertelt, ook over zijn reisweg, en alle documenten waarover hij beschikt, voorlegt. Dat u aanvankelijk leugenachtige verklaringen aflegde voor de DVZ en tevens de informatie waarover de DVZ inzake uw visumaanvraag beschikt, betwiste, doet in niet geringe mate bijkomend afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u uw paspoort thuis bij uw broer A.(...) in België heeft laten liggen in plaats van het mee te brengen naar het gehoor op het CGVS, brengt de oprechtheid van uw asielaanvraag bovendien verder in het gedrang. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, nochtans een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat u uw paspoort niet uit eigen beweging aan de asielinstanties overmaakt, ondergraaft u uw algehele geloofwaardigheid. U gevraagd hoe het komt dat u uw paspoort niet meenam voor het gehoor op het CGVS, beweert u dat u niet wist dat dat nodig was. Voorgelegd dat het nochtans duidelijk gecommuniceerd wordt dat u alle identiteitsdocumenten en documenten in verband met uw problemen dient mee te brengen, vergoelijkt u dat u geen Nederlands kan lezen (CGVS, pp.6-7). Het hoeft geen betoog dat uw uitleg allerminst kan overtuigen. Niet alleen kreeg u hierover bij de DVZ een voorafgaand advies en werd u hierin bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is (vragenlijst CGVS, pp.2-3). Ook heeft u tijdens de asielprocedure een advocaat ingeschakeld waarop u steeds een beroep zou kunnen doen. Desondanks kreeg u nogmaals de kans om een kopie van uw volledige paspoort over te maken. U ging akkoord en gaf hieraan gevolg bij aanvulling van 9 maart 2016. Hoewel u expliciet gevraagd werd naar een kopie van alle pagina's uit uw paspoort, zelfs als zouden het lege pagina's zijn, legde u louter een kopie van de eerste pagina van uw paspoort voor (CGVS, pp.6-7 & p.15). Dat u uw paspoort opzettelijk achterhoudt en uiteindelijk, na uitdrukkelijk naar uw volledige paspoort te hebben gevraagd, louter de eerste pagina van uw paspoort overmaakt, wekt de indruk dat u bepaalde informatie in uw paspoort wenst achter te houden en ondergraaft weerom verder uw geloofwaardigheid." De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten. Zoals reeds hoger gestipuleerd, is het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde persoonlijke problemen in Egypte, met name de problemen omwille van zijn broer, de brand in zijn winkel en andere incidenten met extremistische moslims correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt

weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven dit onderdeel van de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas betreffende zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor evenwel geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband het volgende uiteenzet: “ *Behalve uw vluchtrelaas, waaraan zoals hierboven gesteld geen geloof kan worden gehecht, maakt u tijdens uw asielprocedure gewag van een klacht die in 2000 omwille van illegale bouwwerken jegens u werd ingediend door een islamitische advocaat. Zowel bij de DVZ als tegenover het CGVS alludeert u op het feit dat de ware reden achter deze klacht uw christelijke geloof was (vragenlijst CGVS, p.2 & CGVS, p.7 & p.25). Om te beginnen is het bevreemdend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf reeds in 1995 – u weet niet meer welke maand - voor deze feiten te zijn veroordeeld, aldus vijf jaar voor de betrokken klacht zou zijn ingediend. Anders dan wat u bij het CGVS beweerde, namelijk dat de aanklager een islamitische advocaat was, stelde u daarentegen bij de DVZ dat het een burgerlijk ingenieur betrof. Wat er ook van zij, u werd niet alleen bij vonnis door de rechtbank in al Khanater al Kheireya vrijgesproken, u stelde ook zelf uitdrukkelijk dat deze problemen helemaal niet in verband staan met uw huidige asielaanvraag (CGVS, p.7). Ook ontbreekt elke indicatie dat hieruit voor u nog persoonlijke problemen voortvloeiden. U haalt wel aan dat u voor 2012 in uw winkel door radicale moslims werd uitgescholden en belaagd en dat er soms vechtpartijen plaatsvonden (CGVS, pp.16-17). Deze blote beweringen kunnen, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer u deze feiten ook niet zelf aangeeft als aanleiding voor uw vertrek uit uw land (vragenlijst CGVS, p.3 & CGVS, pp.16-26).*”, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift overigens op generlei wijze worden betwist. Meer nog, in het verzoekschrift wordt verwezen naar problemen die geen betrekking hebben op verzoeker en kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. De commissaris-generaal oordeelt dan ook met reden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

2.6.2. Met het louter betwisten van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, die in lijn ligt met de informatie gevoegd aan het administratief dossier en waaruit – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – geenszins kan worden besloten dat de vervolging van Kopten actueel een dagdagelijks fenomeen is in Egypte, noch dat de situatie van de Kopten sinds de COI Focus van maart 2015 is verslechterd, brengt verzoeker voorts geen afdoende

concrete informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Situatie van de christenen*” dd. 25 maart 2015 en COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 10 mei 2016), blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk is afgenomen. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. De Moslimbroeders werden buiten de wet gesteld en een nieuwe grondwet werd aangenomen. Deze constitutie, in overleg met de Koptische kerk opgesteld, kon de goedkeuring van de meeste christenen wegdragen. Al-Sisi bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor), een arm en ruraal gebied waar de moeilijke levensomstandigheden snel aanleiding geven tot sectaire conflicten en waar het begrip eer bijzonder belangrijk is voor zowel moslims als kopten. Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden altijd op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten door criminele bendes die hoge losgelden eisen, een problematiek die zich voordoet in geheel Egypte, maar vooral in Minya. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Ten slotte blijkt uit genoemde informatie dat de christelijke gemeenschappen uit noord-Sinaï (Rafah, Sheikh Zuweid, Arish) in 2014 massaal op de vlucht zijn geslagen voor bedreigingen door de terroristische organisatie Ansar Beit al-Maqdis en zich doorgaans elders in Egypte hebben gevestigd.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto*, aan de hand van op verzoekers persoonlijke situatie betrokken feiten, te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sinaï vinden plaats in de noordelijke Sinaï waar sedert

medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de Wilayat Sinai af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Wat de door u voorgelegde documenten betreft, met name uw originele identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw broer A.(...), een kopie van het huurcontract van uw winkel, een attest van het parket betreffende uw vrijspraak van illegale bouwwerken aan een bepaald huis (1997), een attest van de gemeenteraad waarin wordt bevestigd dat dit bepaalde huis niet uw eigendom was (2002), foto's van tijdens demonstraties en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, dient te worden vastgesteld dat deze louter betrekking hebben op uw identiteit, uw familie, uw werk, een rechtszaak uit 1997 en uw deelname aan een of meerdere demonstraties, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist.”*

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS